

תת"ע (עכו) 4057-05-25 - מדינת ישראל נ' אחמד בכרי

תת"ע (עכו) 4057-05-25 - מדינת ישראל נ' אחמד בכרישלוש עכו

תת"ע (עכו) 4057-05-25

מדינת ישראל

נגד

אחמד בכרי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[14.09.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 14.7.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 12.8.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.
1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון למועד הדיון וכי במעמד שפיטתו בהעדר, לא צורף אישור מסירה. דין טענה זו של המבקש להידחות, אציון תחילה כי לא בכל מקרה יש להגיש על ידי המשיבה אישור מסירה, שכן במקרים רבים עסקינן בזימון מטעם בית המשפט, על כן אישור המסירה קיים בתיק בית המשפט ולא נמצא כלל בידי המשיבה. לגופו של עניין, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה ממנו עולה כי המבקש זומן כדין; אישור המסירה כלל את שמו המלא של המבקש, שם אביו, ישוב המגורים, מס' תיק בית המשפט ומועד הדיון, שם הפקיד, תאריך הביקור ושעה בצד חתימת המוסר וציון מצב המסירה (בהעדר הנמען נמסר לי שגר עימו בבית ונראה כי מלאו לו 18 שנים). המוסר אף ציין את זהות מקבל האישור - מוחמד, בנו של הנמען. בנסיבות, דין טענת המבקש לפיה לא קיבל הזמנה כדין להידחות.

אוסף ואומר כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם: "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי 'לא קיבלתי את הזימון' או כי 'אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון', מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור האמור, לא עלה בידי המבקש להוכיח קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון.

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקש בהעדרו?

המבקש טען חצה את הצומת ברמוז אדום, סביר מאד כי לא נהג ברכב באותו יום, וכי הותרת פסק הדין על כנו יגרום לו לנזקים בלתי הפיכים.

טענות ההגנה של המבקש הינן טענות כלליות מדי ואין בידי לקבלן, בהקשר זה ראה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) שם נקבע כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, כפר באופן כללי, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים. זכות ערר כחוק. ניתנה היום, כ"א אלול תשפ"ה, 14 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.